

Arrest

nr. 86 823 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Koemykse origine. U woonde samen met uw vrouw, D. G. {...} (O.V. xxxxxxx), en uw kinderen in de stad Boeijnaksk in Dagestan.

U was sergeant bij de stedelijke politie van Boeijnaksk. In de lente 1999 begon het Russische leger een offensief tegen de Dagestaanse wahabieten die hun basis hadden in de dorpen Karamachi en Chabanmachi. De politie werd belast met het afzetten en bewaken van een corridor rond dit gebied. Tijdens een patrouille in het bos raakten u en enkele andere collega's verwikkeld in een vuurgevecht met rebellen. Twee van uw collega's kwamen om, alsook twee van de rebellen. Eén slachtoffer bij de rebellen was X X, een belangrijke rebellenleider.

In 2002 vernam u van het adjunct-hoofd van de politie dat u op de dodenlijst van de rebellen stond. Bij een ondervraging van een opgepakte rebel had hij vernomen dat de wahabieten wraak wilden

nemen op de politieagenten die betrokken waren bij de dood van hun leider en de omsingeling van de dorpen in 1999. In mei en augustus 2002 werd er tweemaal een aanslag gepleegd op uw leven. U werd telkens voor dood achtergelaten. Na elk van deze aanslagen moest u in het ziekenhuis worden opgenomen. In september 2002 stapte u naar uw directe chef bij de politie om bijkomende bescherming te eisen. Uw chef begon u echter uit te schelden en jullie maakten ruzie. In september of oktober 2002 begon uw chef u plots te beschuldigen van samenwerking met rebellen. Tijdens de omsingeling van de dorpen Karamachi en Chabanmachi in 1999 had u immers het gezin van een rebel geholpen om te vluchten. U had zijn vrouw en kinderen bij een controlepost doorgelaten zonder hen te registreren, wat normaal verplicht was.

In november 2002 kwamen er 's nachts politieagenten naar uw huis. U vermoedde dat men u wilde arresteren en vluchtte via het raam naar buiten. Een vriend bracht u naar de hoofdstad Makhachkala, vanwaar u de bus naar Moskou nam. In de periode van november 2002 tot augustus 2003 leefde u ondergedoken in Moskou. Via een vriend vernam u dat u officieel werd beschuldigd van samenwerking met rebellen en dat er een federaal opsporingsbevel tegen u was uitgevaardigd. Uw vrouw bleef aanvankelijk in Dagestan. Zij kreeg een paar keer bezoek van politieagenten die naar u op zoek waren. Uw vrouw kreeg ook problemen met de wahabieten, die enkele malen jullie huis binnenvielen om u te zoeken. Bij één van deze invallen werd uw vrouw verkracht. In mei 2003 vertrok uw vrouw uit Dagestan om u in Moskou te vervoegen.

In augustus 2003 reisden jullie vanuit Moskou naar Duitsland. Jullie woonden vijf jaar in Duitsland, waar u in tot driemaal toe asiel vroeg. Uw asielaanvragen werden telkens geweigerd. In augustus 2008 werden jullie met het vliegtuig gerepatrieerd naar Moskou. Vanuit Moskou vertrokken jullie meteen naar Wit-Rusland, waar jullie enkele maanden illegaal verbleven. In maart 2009 reisden jullie van Wit-Rusland naar Polen, waar u asiel vroeg onder een valse naam. In juli 2009 vertrokken jullie vanuit Polen naar België, waar u op 9 juli 2009 asiel vroeg.

In België kregen u en uw vrouw echtelijke problemen. Sinds oktober 2010 wonen jullie apart. Momenteel is er een echtscheidingsprocedure opgestart.

B. Motivering

U vreest dat u in Dagestan zult worden gevisieerd door wahabieten omdat u in 1999 zou hebben deelgenomen aan een offensief tegen de rebellen en omdat u persoonlijk betrokken zou zijn geweest bij de dood van de rebellenleider Bagaudin Magomedov. U vreest ook de autoriteiten. U zou momenteel officieel worden gezocht op verdenking van samenwerking met de rebellen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste is uw verhaal over de problemen die u met de wahabieten zou hebben gekend niet geloofwaardig. In dit verband konden immers enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Duitse en Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u bij uw asielaanvraag in Duitsland dat de wahabieten hadden gezworen om wraak te nemen op alle politieagenten die betrokken waren bij het vuurgevecht in het bos, waarbij de rebellenleider Bagaudin Magomedov was omgekomen. Jullie zouden toen met 8 agenten zijn geweest. U vertelde dat deze collega's vanaf februari 2002 één voor één werden vermoord. U zei dat er voor uw vertrek uit Dagestan in november 2002 reeds twee collega's, die bij het incident in het bos betrokken waren geweest, werden vermoord door de rebellen (cf. bijlage: Anhörungsniiderschrift, p. 5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een volledig ander verhaal. Toen u werd gevraagd welke problemen uw collega-politieagenten hadden gekend, antwoordde u dat u slechts informatie had over het lot van één collega. U zei dat deze persoon problemen had gekregen met de rebellen. Hij zou het slachtoffer zijn geworden van een aanslag en zou daarbij één been verloren zijn. Wat betreft de andere collega's die ook bij het vuurgevecht betrokken waren geweest, verklaarde u niet te weten wat er verder met hen was gebeurd (CGVS, p. 17-18). Dit verhaal is natuurlijk absoluut niet verenigbaar met het verhaal dat u bij de Duitse asielinstantie vertelde, als zouden voor uw vertrek reeds twee collega's die bij het vuurgevecht in 1999 waren betrokken door de rebellen zijn omgebracht. Toen u met deze markante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hier geen duidelijke of aannemelijke uitleg voor geven (CGVS, p. 18). Verder kon er na het gehoor bij het Commissariaat-generaal en na grondige vergelijking van uw verklaringen bij de Duitse en Belgische asielinstanties worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop u zou hebben vernomen dat uw leven in gevaar was omdat de rebellen u als doelwit hadden gekozen. Ten aanzien van de Duitse asielinstantie verklaarde u dat u op een bepaald moment aan het werk was bij een controlepost toen er wahabieten naar u kwamen. Deze wahabieten zouden u toen persoonlijk hebben meegedeeld dat zij wachtten op een gelegenheid om u te kunnen vermoorden (cf. bijlage: Anhörungsniiderschrift, p. 5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen immers dat u door de adjunct-chef van de politie op de hoogte was gebracht van het feit dat u een doelwit was van de rebellen. De adjunct-chef zou dit hebben vernomen tijdens de ondervraging van een

gearresteerde rebel (CGVS, p. 11, 15-16). Deze versies zijn opnieuw niet verenigbaar. Deze tegenstrijdigheid kan ook bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven. Het is immers een significant verschil of u persoonlijk met de dood zou zijn bedreigd door de rebellen, dan wel dat u dit via via zou hebben vernomen van een collega bij de politie. Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat uw opeenvolgende verklaringen voor de Duitse en Belgische asielinstanties op cruciale punten manifest tegenstrijdig bleken. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. Daarenboven blijkt dat uw verklaringen over de dood van de rebellenleider Bagaudin Magomedov in 1999 niet in overeenstemming zijn met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde dat u en uw collega's in 1999 tijdens een patrouille in een vuurgevecht verwikkeld geraakten met enkele rebellen. Bij deze actie zouden twee rebellen om het leven zijn gekomen. Eén van hen was de bekende Dagestaanse rebellenleider Bagaudin Magomedov. In 2002 vernam u dat de rebellen wraak wilden op u en de politieagenten die betrokken waren geweest bij de dood van hun leider. Om die reden zouden de rebellen in 2002 twee keer hebben geprobeerd om u te vermoorden (CGVS, p. 8-9, 17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de Bagaudin Magomedov, de ideologische leider van de Dagestaanse wahabieten, helemaal niet is omgekomen bij een vuurgevecht in 1999. Volgens verschillende bronnen was Magomedov begin jaren 2000 nog betrokken bij de strijd van de rebellen tegen het Russische leger in Tsjetsjenië. Daarbij zou hij verantwoordelijk zijn geweest voor verschillende aanslagen en ontvoeringen. Later zou hij zijn gevlucht uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie. Op dit moment wordt Magomedov nog steeds internationaal gezocht. Er zijn aanwijzingen dat hij momenteel ondergedoken zou leven in Turkije (cf. informatie blauwe map). Uit deze informatie blijkt dat Bagaudin Magomedov dus nog steeds in leven is. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal dat u in Dagestan zou moeten vrezen voor de wraak van de rebellen omdat u verantwoordelijk zou zijn geweest voor zijn overlijden na een vuurgevecht in 1999.

Ten tweede kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u momenteel zou worden gezocht door de autoriteiten in de Russische Federatie op verdenking van samenwerking met de rebellen. U vertelde dat uw chef bij de politie u in september of oktober 2002 begon te beschuldigen van het feit dat u het gezin van een rebel zou hebben geholpen. U zei dat u in 1999 inderdaad de vrouw en kinderen van een rebel uit de omsingelde corridor hebt laten vertrekken zonder hen te registreren. U zou hen geholpen hebben omdat u de rebel in kwestie kende; u zei dat u vroeger samen met deze persoon op school had gezeten (CGVS, p. 13). In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk dat u de juiste naam van deze rebel niet kon noemen. U zei dat hij 'Mustafa' heette met zijn voornaam en dat zijn familienaam met een 'B' zou beginnen. Meer kon u zich niet herinneren (CGVS, p.20). Het is echter niet geloofwaardig dat u zijn familienaam niet zou kennen. Indien u deze persoon inderdaad kende van op school, indien u omwille van deze band zijn gezin zou hebben geholpen om te ontsnappen en indien uw chef u omwille van deze daad begon te beschuldigen van samenwerking met rebellen, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u de familienaam van deze persoon kunt noemen. Uw bewering dat u omwille van deze feiten ook officieel in beschuldiging zou zijn gesteld van samenwerking met de rebellen (wat u via een ex-collega bij de politie zou hebben vernomen) en dat u omwille van deze redenen momenteel nog steeds zou worden gezocht in de Russische Federatie, maakt uw onwetendheid op dit vlak des te ongeloofwaardig. Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u officieel zou worden gezocht in de hele Russische Federatie op verdenking van samenwerking met de rebellen. Zo moet worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen geen problemen kende nadat u in 2008 werd gerepatriëerd vanuit Duitsland naar Rusland. U vertelde dat jullie gegevens werden gecontroleerd in de computer na aankomst op de luchthaven in Moskou en na dat jullie toen een kort gesprek hadden met de autoriteiten. Nadien mocht u beschikken (CGVS, p. 8). Indien u effectief federaal zou worden gezocht op beschuldiging van samenwerking met de rebellen, is dit niet geloofwaardig. In dit geval zou u bij aankomst in Moskou namelijk meteen zijn opgepakt door de Russische autoriteiten. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, zei u opnieuw dat er slechts een kort gesprek was geweest met de autoriteiten op de luchthaven (CGVS, p. 15). U kon dus geen aannemelijke uitleg geven waarom u, als officieel gezochte persoon, bij aankomst in Rusland niet werd gearresteerd door de ordediensten.

Ten derde moet worden opgemerkt dat uw profiel als politieagent in Dagestan niet volstaat om een beroep te kunnen doen op internationale bescherming. Indien u omwille van uw werk als politieagent effectief een vrees zou kennen om te worden gevisieerd door de rebellen, wat op basis van bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig lijkt, meent het Commissariaat-generaal dat u een beroep kunt doen op de bescherming van de autoriteiten. Gezien uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, zijn er geen redenen waarom u, als voormalige politieagent, niet zou kunnen rekenen op de bescherming die door de lokale (Dagestaanse) of federale (Russische) autoriteiten wordt geboden. Verder meent het Commissariaat-generaal dat u in dit geval ook over een intern vluchtalternatief beschikt, gezien u zich in andere

deelrepublieken van de Russische Federatie, buiten het bereik van de rebellenbeweging in Dagestan, zou kunnen vestigen. Het loutere feit dat u in Dagestan werkzaam was als politieagent, kan dus niet volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Tenslotte legde u ook enkele medische en medisch-psychologische attesten voor. Deze stukken vermelden dat u geheugen- en concentratieproblemen zouden hebben en dat u symptomen zou vertonen van een posttraumatische stressstoornis. Het Commissariaat-generaal meent echter dat dit geen verschoning vormt voor de vele inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw relaas. Zo kunnen de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties niet worden verklaard door een verwijzing naar eventuele geheugenproblemen. Er kon immers worden vastgesteld dat u twee manifest verschillende verhalen vertelde over de problemen van uw collega-politieagenten alsook over de manier waarop u te weten kwam dat u een doelwit was van de rebellen. Tijdens het gehoor vermeldde u ook op geen enkel moment dat u niet in staat was om te antwoorden op de vragen die in dit verband werden gesteld omdat u zich de betreffende feiten niet zou kunnen herinneren. Gelet op het feit dat de vastgestelde tekortkomingen in uw verhaal geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielaanvraag raken, meent het Commissariaat-generaal dat de loutere vermelding dat u geheugen –en concentratieproblemen zou hebben, waarbij verder geen informatie wordt gegeven over de aard of de ernst van deze problemen, geen verschoning vormt voor bovenvermelde vaststellingen. Om deze reden kan ook het verstrijken van de tijd tussen de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt en het gehoor in het kader van uw asielprocedure niet worden gezien als een verschoning voor de vastgestelde inconsistenties en onwetendheden. Verder werden er verschillende vaststellingen gedaan die niets te maken hebben met het al dan niet correct herinneren van bepaalde gebeurtenissen. Zo bleken uw verklaringen over uw betrokkenheid bij de dood van de rebellenleider Bagaudin Magomedov manifest tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het feit dat u na uw repatriëring uit Duitsland geen problemen kende bij de controle op de luchthaven in Moskou, hoewel u nochtans beweerde dat u officieel wordt gezocht in de hele Russische Federatie op verdenking van samenwerking met rebellen, heeft evenmin iets de werking van het geheugen te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw Djamila Gadzieva (O.V. 6.459.138), van wie u gescheiden leeft, een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen. Uw vrouw werd als vluchteling erkend op basis van motieven die zij zelf aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag en die losstaan van uw asielmotieven.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van de kernbegrippen uit de vluchtelingendefinitie en besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen. In een tweede middel voert hij de schending aan van de artikelen 48/3, §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van het principe van het voordeel van de twijfel, *“Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten”* en meent dat een manifeste appreciatiefout werd begaan, alsook *“Gebrek aan het in overweging nemen van de medische getuigschriften opgesteld door de psychiater voor de verzoeker – Gebrek aan onderzoek van het gelopen risico door de verzoeker louter om reden van zijn functie als politieagent te Dagestan, voor het uitbreken van de tweede Russisch-Tsjetsjeense oorlog – Gebrek aan het voorleggen van een vertaling in het Nederlands van de auditienota's van de verzoeker voor de Duitse asielinstanties – Gebrek aan motivering van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming, zoals gedefinieerd in het artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15/12/1980”*.

2.2. In acht genomen dat verzoeker zowel in het eerste als het tweede middel kritiek uit op de inhoud van de motivering aangaande de vluchtelingenstatus, worden de eerste twee middelen, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, waardoor dit onderdeel van het door verzoeker aangevoerde middel niet ontvankelijk is.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Er dient te worden benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt.

2.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld werden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen voor de Duitse en Belgische asielinstanties, omdat verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, omdat er geen geloof gehecht kan worden aan de bewering dat verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten van de Russische Federatie, omdat verzoekers profiel als politieagent in Dagestan niet volstaat om beroep te kunnen doen op internationale bescherming en omdat de medische en medisch-psychologische attesten geen verschoning vormen voor de vele inconsistenties en tegenstrijdigheden in het asielrelaas.

2.8. De Raad meent zoals verweerder stelt dat verzoekers identiteitsgegevens inderdaad niet worden betwist in de bestreden beslissing, maar het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht betekent niet dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt.

2.9. Wat betreft de motivering inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker voor de Duitse en Belgische asielinstanties, betoogt verzoeker dat er geen enkele vertaling in het Nederlands van de auditienota's van verzoeker voor de Duitse asielinstanties werd gevoegd aan het administratief dossier, en dit terwijl de proceduretaal het Nederlands is. Nu deze stukken niet vergezeld zijn van een vertaling, dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

Verzoeker wijst voorts op de talrijke medische attesten die precieze informatie bevatten over zijn psychologische en psychiatrische toestand en de repercussies ervan op cognitief niveau. Verzoeker stelt dat het evident is dat dient rekening gehouden te worden met de depressieve en angstige staat waarin hij zich bevindt, alsook met de repercussies dat deze had op zijn geheugen en concentratie tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker meent dat hiermee geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder verwijst hij naar twee arresten van de Raad en meent dat een advies van een psychiater had dienen ingewonnen te worden door het Commissariaat-generaal.

Verzoeker betoogt voorts dat hij tijdens het gehoor op geen enkele manier geconfronteerd werd met de zogenaamde tegenstrijdigheid over de manier waarop hij vernomen had dat zijn leven in gevaar is zodat het Commissariaat-generaal artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt.

2.10. Aangaande het argument dat geen vertaling werd gevoegd van de Duitse auditienota's wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht om de informatie waarop hij zich steunt en die aan het administratief dossier wordt toegevoegd, te vertalen naar de taal van de rechtspleging. De enkele omstandigheid dat bepaalde stukken niet in de taal van de procedure werden gesteld of vertaald vermag niet de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten (RvS nr. 168 176 van 22 februari 2007). Uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissing genomen werd in het Nederlands. Derhalve is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct toegepast. De proceduretaal voor het onderzoek van de asielaanvraag kan niet gelijk gesteld worden met de taal van de informatie die gehanteerd wordt door de verwerende partij. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker belang ontbeert bij de aangevoerde kritiek nu niet blijkt dat hij schade heeft ondervonden van het gegeven dat er geen vertaling is gevoegd. Immers heeft verzoeker zelf verklaard dat hij Duits spreekt (administratief dossier, vragenlijst, stuk 14, vraag 8) zodat er kan van uitgegaan worden dat de Duitse auditienota's voor verzoeker begrijpbaar zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd door de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de medisch en medisch-psychologische attesten die verzoeker neerlegde. In de

bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom deze attesten geen verschoningsgrond kunnen zijn voor de talrijke inconsistentie en tegenstrijdigheden in verzoekers relaas. Immers wordt gesteld: *“Tenslotte legde u ook enkele medische en medisch-psychologische attesten voor. Deze stukken vermelden dat u geheugen- en concentratieproblemen zouden hebben en dat u symptomen zou vertonen van een posttraumatische stressstoornis. Het Commissariaat-generaal meent echter dat dit geen verschuiving vormt voor de vele inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw relaas. Zo kunnen de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties niet worden verklaard door een verwijzing naar eventuele geheugenproblemen. Er kon immers worden vastgesteld dat u twee manifest verschillende verhalen vertelde over de problemen van uw collega-politieagenten alsook over de manier waarop u te weten kwam dat u een doelwit was van de rebellen. Tijdens het gehoor vermeldde u ook op geen enkel moment dat u niet in staat was om te antwoorden op de vragen die in dit verband werden gesteld omdat u zich de betreffende feiten niet zou kunnen herinneren. Gelet op het feit dat de vastgestelde tekortkomingen in uw verhaal geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken, meent het Commissariaat-generaal dat de loutere vermelding dat u geheugen –en concentratieproblemen zou hebben, waarbij verder geen informatie wordt gegeven over de aard of de ernst van deze problemen, geen verschuiving vormt voor bovenvermelde vaststellingen. Om deze reden kan ook het verstrijken van de tijd tussen de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt en het gehoor in het kader van uw asielprocedure niet worden gezien als een verschuiving voor de vastgestelde inconsistenties en onwetendheden. Verder werden er verschillende vaststellingen gedaan die niets te maken hebben met het al dan niet correct herinneren van bepaalde gebeurtenissen. Zo bleken uw verklaringen over uw betrokkenheid bij de dood van de rebellenleider Bagaudin Magomedov manifest tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het feit dat u na uw repatriëring uit Duitsland geen problemen kende bij de controle op de luchthaven in Moskou, hoewel u nochtans beweerde dat u officieel wordt gezocht in de hele Russische Federatie op verdenking van samenwerking met rebellen, heeft evenmin iets de werking van het geheugen te maken.”* Verzoeker beperkt zich thans in het verzoekschrift tot een verwijzing naar de voorgelegde medische attesten doch laat na de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal waarom de medische attesten geen verschoningsgrond kunnen zijn voor de talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn pertinent en de Raad treedt deze bij. Bovendien blijkt uit lezing van het gehoor en de antwoorden die verzoeker gaf op de hem gestelde vragen dat verzoeker duidelijke en zekere antwoorden formuleerde zonder blijk te geven van enige aarzeling die van die aard is dat deze erop zou kunnen wijzen dat de door verzoeker aangevoerde psychologische problemen een impact hebben gehad op de weergave van zijn asielrelaas. De Raad wijst er voorts op dat geen enkele rechtsregel het Commissariaat-generaal verplicht om onderzoeksdaden te stellen zoals de aanstelling van een psycholoog/psychiater. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient gesteld dat elke zaak op zijn individuele merites wordt beoordeeld, hetgeen in casu gebeurd is.

Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*

De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verplichting tot heroproeping.

De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar in casu niet overtuigt.

2.11. Aangaande het motief dat verzoekers verklaringen over de dood van de rebellenleider niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, verwijst verzoeker vooreerst naar zijn verklaringen dienaangaande tijdens het gehoor waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat hij nooit persoonlijk het lichaam heeft gezien van de zogenaamde B. Magomedov en dat hij diens dood slechts vernomen heeft door middel van zijn chef nabij de politie en een lokale televisiezender. Verzoeker kan aldus niet verantwoordelijk geacht worden voor de informatie verspreid door de Dagestaanse media en autoriteiten, informatie op dewelke hij is afgegaan om te menen dat Magomedov effectief werd gedood tijdens de operatie in 1999. Bovendien verwijst verzoeker naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en meer bepaald hetgeen daarin vermeld staat, met name: *"B.M. {...}, the leading Wahhabi ideologist in Dagestan, was also said to have been killed, but that is apparently incorrect."* Bijgevolg verhoogt dit de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in plaats van dat het dit ondermijnt. Verzoeker verwijst nog naar de andere informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt en waaruit eveneens blijkt dat de rebellenleider als dood werd beschouwd door de media en of autoriteiten.

2.12. Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald het gehoorverslag van verzoeker bij het Commissariaat-generaal, blijkt het volgende: *"Hoe vernam u dat Bagaudin Magomedov gedood was tijdens dit incident? Ik vernam dat van het hoofd van de politie. Is het ook in het nieuws geweest dat die rebellenleider werd gedood? Ik heb het op het plaatselijke nieuws gezien op de DAG TV. In elke regio bestaat een eigen tv-kanaal. Hoe wist men dat die rebellenleider werd gedood? Hebben ze zijn lichaam gevonden? Dat kan ik niet zeggen. Ik vernam het van ons hoofd. Later heb ik gehoord nog van andere mensen dat hij inderdaad dood was. Maar op dat moment was ik al in Moskou."* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17). De overtuiging van verzoeker dat Bagaudin Magomedov gedood werd wordt tegengesproken door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 20). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift wordt in het artikel *"Lost Between Words and Deeds: Dagestan's Government Fails to Influence Rebel Surrender"* van 5 januari 2011, helemaal niet gesteld dat de zogenaamde Bagaudin MAGOMEDOV als dood werd beschouwd. De passage met betrekking tot Bagoudin Magomedov luidt immers: *"Abas Kebedov's brother is Bagaudin Magomedov, who is believed to be the leader of Dagestan's Salafis and is currently in hiding, presumably in Turkey."* Verzoeker kan zich aldus geenszins enten op dit artikel om aan te tonen dat zijn overtuiging dat Bagoudin Magomedov gedood werd, correct was en ingegeven door verkeerde berichtgeving. Waar verzoeker nog wijst op de andere informatie, zijnde *"More Details on Yesterday's Spetse-Operation"* van 6 februari 2009 en waarin gesteld wordt dat: *"Bagaudin Magomedov, the leading Wahhabi ideologist in Dagestan, was also said to have been killed, but that is apparently incorrect."* is evenmin dienstig. Immers doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker vervolging beweerde te vrezen omwille van een vuurgevecht in 1999 met rebellen waarbij de Dagestaanse rebellenleider Bagaudin Magomedov om het leven zou zijn gekomen. In 2002 vernam verzoeker dat de rebellen wraak wouden nemen en om die reden zouden de rebellen verzoeker in 2002 tweemaal hebben trachten te vermoorden. Nu uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat Bagaudin Magomedov helemaal niet is omgekomen bij een vuurgevecht in 1999 en hij in 2000 nog betrokken zou zijn geweest bij aanslagen en ontvoeringen en later gevlucht is om vermoedelijk ondergedoken te leven in Turkije, doet dit ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas waar hij stelt dat hij wraak moet vrezen van rebellen omwille van het feit dat verzoeker hun leider zou gedood hebben tijdens het vuurgevecht in 1999 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17). Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, waarin hij evenwel niet slaagt.

2.13. Wat betreft het motief dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering beschuldigd te zijn van collaboratie en het voorwerp uitmaakt van een opzoekingsmandaat verwijst verzoeker opnieuw naar de door hem voorgelegde medische stukken en meent andermaal dat hiermee geen rekening is gehouden. Voorts citeert verzoeker uit zijn gehoor en betoogt dat hij heeft aangegeven dat de familienaam van de zogenaamde Mustafa begon met een "B" maar dat hij zich niet meer de volledige familienaam kon herinneren. Verzoeker wijst op de lange tijdspanne tussen het tijdstip van de gebeurtenissen en het gehoor en zijn psychologische toestand zodat hem niet verweten kan worden dat hij zich de familienaam van zijn voormalige klasgenoot niet meer kan herinneren.

Aangaande het motief inzake de terugkeer van verzoeker en zijn familie naar de luchthaven van Moskou vanuit Duitsland citeert verzoeker zijn verklaringen uit het gehoorverslag dienaangaande en benadrukt dat hij duidelijk heeft uitgelegd te zijn gecontroleerd geweest door de douane maar erin geslaagd te zijn

potentiële problemen uit de weg te gaan door te spreken over geld. Hierop werd door het Commissariaat-generaal niet dieper ingegaan zodat het gehoor onvolledig is. De commissaris-generaal heeft ook geen enkel document aan het administratief dossier gevoegd dat getuigt van ondernomen stappen van opvolging van de Russische autoriteiten gedurende de aankomst te Moskou van Russische onderhorigen of met betrekking tot de opgelopen risico's door iedere persoon die het voorwerp uitmaakt van een opzoekingsmandaat.

2.14. Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de door hem voorgelegde medische attesten, volstaat de verwijzing naar de bespreking van de Raad onder punt 2.10. dienaangaande.

Waar verzoeker meent dat de door de tegenpartij vastgestelde onwetendheid inzake de familienaam van de rebel die hij geholpen heeft van dien aard is om door het tijdsverloop uitgelegd te worden, wijst de Raad er op dat de vastgestelde onwetendheid geen detail betreft maar wel een element die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij terecht vaststelt dat indien verzoeker effectief gezocht zou worden op beschuldiging van samenwerking met de rebellen, zijn uitleg dat hij mocht beschikken aan de luchthaven in Moskou, niet geloofwaardig is. Verzoeker verwijst naar zijn uitleg tijdens zijn gehoor doch de Raad wijst erop dat dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij in gebreke blijft. De uitleg van verzoeker dat hij een kort gesprek heeft gehad met de douane over geld is bovendien geenszins toereikend om te kunnen aannemen dat hij als gezocht persoon niet werd gearresteerd zodat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering dat hij officieel gezocht wordt op beschuldiging van samenwerking met de rebellen.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen onderzoeksdaden te hebben gesteld naar de ondernomen stappen van opvolging op de luchthaven wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.15. Aangaande het motief dat het profiel van verzoeker als politieagent niet voldoende is om beroep te doen op internationale bescherming wijst verzoeker erop dat er geen documentatie aan het administratief dossier werd gevoegd met betrekking tot personen die deel hebben uitgemaakt van de Dagestaanse politiediensten in het geval deze agenten verdacht worden van collaboratie met strijders. Verzoeker wijst op zijn verklaringen dat hij beschuldigd werd van collaboratie met Tsjetsjeense strijders en meent dat de commissaris-generaal dit element niet in ogenschouw heeft genomen.

2.16. Wat betreft het argument dat geen documentatie aan het administratief dossier werd gevoegd wijst de Raad er nogmaals op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal om onderzoeksdaden te stellen.

De Raad wijst er voorts op dat de commissaris-generaal wel degelijk de verklaringen van verzoeker dat hij beschuldigd werd van collaboratie in ogenschouw heeft genomen doch omstandig gemotiveerd heeft waarom geen geloof gehecht kan worden aan deze verklaringen. Daarnaast wordt gemotiveerd dat: *Ten derde moet worden opgemerkt dat uw profiel als politieagent in Dagestan niet volstaat om een beroep te kunnen doen op internationale bescherming. Indien u omwille van uw werk als politieagent effectief een vrees zou kennen om te worden geviséerd door de rebellen, wat op basis van bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig lijkt, meent het Commissariaat-generaal dat u een beroep kunt doen op de bescherming van de autoriteiten. Gezien uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, zijn er geen redenen waarom u, als voormalige politieagent, niet zou kunnen rekenen op de bescherming die door de lokale (Dagestaanse) of federale (Russische) autoriteiten wordt geboden. Verder meent het Commissariaat-generaal dat u in dit geval ook over een intern vluchtalternatief beschikt, gezien u zich in andere deelrepublieken van de Russische Federatie, buiten het bereik van de rebellenbeweging in Dagestan, zou kunnen vestigen. Het loutere feit*

dat u in Dagestan werkzaam was als politieagent, kan dus niet volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen." Door opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen, weerlegt verzoeker geenszins op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

2.17. Waar verzoeker verwijst naar het Cedoca-document van 27 februari 2012 en andere rapporten om aan te tonen dat hij vreest te worden aangehouden op verdenking van collaboratie dient gesteld dat dergelijke verwijzing niet dienstig is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande deze voorgehouden vrees te ontkrachten. Een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waarin verzoeker evenwel niet slaagt.

2.18. De verwijzing naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat verzoekende partij niet noodzakelijk in werkelijkheid de kenmerken van de criteria van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dient te vertonen doch het volstaat dat deze haar door de actor van de vervolging wordt toegeschreven – kan evenmin als dienstig worden beschouwd, meer in het bijzonder omdat het voorgehouden asielrelaas als ongeloofwaardig werd beoordeeld en verzoeker er niet in geslaagd is dit relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.19. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de definitie van de subsidiaire bescherming en werpt op dat er een gebrek aan motivering is op dit punt. Hij verwijst tevens naar het CEDOCA-document waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft en meent dat de commissaris-generaal de erin opgenomen informatie naast zich neer heeft gelegd. Verder haalt verzoeker rapporten aan van PACE van 2009 en 2010, alsook het Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van 2012 en een verklaring van D. Marty, speciaal rapporteur van de Raad van Europa.

Waar verzoeker het gebrek aan motieven betreffende de subsidiaire bescherming aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, dient de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aan te tonen bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar het gegeven dat de mensenrechten in Dagestan nog steeds worden geschonden, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Dagestan niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie” update februari 2012* blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze motivering die ook door verwerende partij reeds werd aangehaald en die steunt op dezelfde *“Subject Related Briefing”* waarnaar eveneens door verzoekende partij wordt verwezen bij het aanhalen van de nog aanwezige mensenrechtenschendingen, wordt door verzoekende partij in het verzoekschrift ongemoeid gelaten. De informatie die verzoeker nog bijbrengt betreffen enerzijds gedateerde rapporten of algemene beschrijvingen van de situatie in de Noordelijke Kaukasus die geenszins aantonen dat de bevindingen in deze *“Subject Related Briefing”* waarbij tal van bronnen wordt geciteerd niet correct zouden zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.18. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER

